

se Lyon-Caen et Renault, *Traité de droit commercial*. IV. Nr. 596). Tilsvarende Bemærkninger synes, i alt Fald delvis, at finde Anvendelse for belgisk, italiensk, spansk og portugisisk Rets Vedkommende. I det tyste Checklovudkast af 1892 var vel ikke Tilstedeværelsen af et disponibelt Tilgodehavende opstillet som Betingelse for en Checks Gyldighed som saadan; men der var optaget en Straffebestemmelse for den, som udsteder en Check uden at have et disponibelt Tilgodehavende hos Trassaten (herunder dog ogsaa forstaaet en Kredit, som han har Lov til at trække paa); tillige indeholdt det nævnte Udkast en Bestemmelse om det Erstatningsansvar, som i saadant Tilfælde skulde paahvile Udstederen over for Checkeren. En Bestemmelse i sidstnævnte Retning indeholdes ogsaa i den svejtsiske Obligationeretslov (Art. 837). Ved Siden heraf var i det tyste Udkast optaget en Forordning om, at den i en Check indeholdte Opfordring til Trassaten om at udbetale Checkens Beløb udtrykkeligt skulde lyde paa, at Beløbet skulde udbetales „af (Udstederens) Tilgodehavende“.

I England og Nordamerika — hvor Benyttelsen af Checks som bekendt har udviklet sig tidligere end andetsteds og har en langt større Udbredelse end i noget andet Land — har Begrebet Check en Begrænsning, der, om man vil, fra een Side set, frembyder en Parallel med den ovenfor omtalte Begrænsning i den franske Lovgivning. Det er kun Anvisninger (Veksler), som trækkes paa Banker (Bankierer), der her benævnes Checks (cheques), og paa hvilke de særlige Regler, som i engelsk og amerikansk Ret gælder for Checks, komme til Anvendelse. Dette — at den maa være trukken paa en Bank (Bankier) — er overhovedet det eneste ejendommelige Merkvisit ved en Check, som stiller den fra enhver som helst anden Sigtanvisning (Sigtveksel*). Den legale Definition af en Check, som er given i den engelske Veksellovs sect. 73, er ogsaa: „en Veksler, der er trukken paa en Bankier og er betalbar paa Anfordring“.

Efter den svejtsiske Obligationeretslov (Art. 830) skal en Anvisning, for at komme ind under Checkreglerne, indeholde Benævnelsen „Check“. Denne Forordning vidnes ikke at være opstillet i nogen anden gældende Lov; derimod var det samme foreskrevet saavel i det hollandske Udkast af 1886 som i det tyste Udkast af 1892. Ogsaa i andre Henseender stiller den ene Lov flere, den anden Lov færre Forordninger i Henseende til den Form, en Check skal have for at være gyldig som saadan. Saaledes forlange nogle Love, og andre ikke, at den skal indeholde Angivelse af Udstedelsesdag og Udstedelsessted; den franske Lov af 1874 forlanger endog — af fiktale Grunde — at Udstedelsesdagen skal være angivet med Bogstaver, uden Forkortelser, og skreven med dens Haand, som har skrevet Checkens øvrige Tekst.

Om, i Lighed med den franske Lovgivnings Ordning — der nærmest synes foranlediget af Beskatningshensyn — at begrænse Anvendelsen af den paatænktes Løbs Regler til Tilfælde, hvor et disponibelt Tilgodehavende (eller en disponibel Kredit) forefindes hos Trassaten, vil der vel hos os overhovedet næppe blive rejst Spørgsmaal. Som ovenfor fremhævet, vil det ganske vist være den regelmæssige faktiske Forudsætning for, at en Person kan, med Udbygt til at se dem honorerede, trække Sigtanvisninger paa en anden, at han hos denne har et saadant Tilgodehavende eller Kredit — eller dog i alt Fald har en aaben Checkkonto og vil have det fornødne Indestaaende paa denne paa den Tid, da Anvisningen kan ventes præsenteret. Og Modtageren maa, naar ikke andet er sagt ham, være berettiget til at gaa ud fra, at denne Forudsætning er til Stede; eller, om man hellere vil udtrykke det saaledes, i Overgivelsen af en saadan Anvisning vil regelmæssigt — i Mangel af anden Tilfendegivelse — over for Modtageren ligge en Forsikring om, at dette er Tilfældet. Først og fremmest vil dette naturligtvis gælde, hvor Talen er om en Anvisning paa en Bank, udstedt paa en af dennes sædvanlige Blanketter; alle og enhver ved her, at Forudsætningen for, at en saadan Anvisning kan ventes honoreret, er, at Udstederen har en Konto hos Banken, som han er berettiget til at trække Beløbet paa. Det, man stoler paa, naar man tager en saadan Anvisning, er vel i det hele ofte i mindre Grad Udstederens Bederhæftighed end hans Værlighed, — at det er sandt, at han har en

*) Som bekendt, ere de formelle Merkvisiter til en Veksels Indhold efter engelsk og amerikansk Ret kun faa; bl. a. kræves ikke, at Dokumentet skal indeholde en Benævnelse, der betegner det som Veksler. „Sigtanvisning“ og „Sigtveksel“ blive derfor, naar man taler om engelsk og amerikansk Ret, nogenlunde synonyme Udtryk. I denne Sammenhæng kan endnu tilføjes, at det fiktale Moment, som i de fleste Lande gør sig gældende ved Sædningen mellem Veksler og Checks (og i enkelte Lande endnu andre Slags Anvisninger), ikke nu til Dags eksisterer i engelsk Ret, idet daade Checks og alle andre Sigtveksler ere underegivne samme lave Stempelafgift, nemlig en Penny uden Henlyk til Vekselsummens Størrelse.